

мѣнимъ са а; мѣн—мѣ—а; тѣн—тѣ—а. Но, Г. Момчиловъ, предѣ общитѣй-тъ законъ не излишно да казваме „по добръ.“ А-то не въ новѣятъ ни езикъ заменено съ чисто е: имѣ—име; клѣтва—кле-тва—проклетъ; имѣ—имѣ—за-имѣ; имѣ—имѣ—езикъ; петъ—петъ; видѣтъ—видѣтъ—видѣтъ. Прочее и тука трѣбва да се пише е; ме, те. Друго не ако вий еи штете противъ основниятъ законъ да полагате изятіе. (слѣдва *)

12. Слѣдъ имена-та (сѣществителни-тѣ), глаголи-тѣ сѣ най важни-тъ дѣлъ въ езикъ-тъ, защото тѣи опрѣдѣляватъ работѣ-тъ на подлогъ-тъ. За туй тѣмъ трѣбваше да се посвети най голѣмо вниманіе. Трѣбваше да оставимъ единъ път до сегашнитѣ опрѣдѣленія, по които глаголи-тѣ ни, групирани въ три спрѣганъ, не махъ никакъ основъ, нито прилично-то мѣсто, което имъ прилича въ наукъ-тъ. Граматика-та на Г. Момчиловъ—за която говоримъ—въ много нѣща напрѣдъ, посочила не и тука напрѣдъкъ, и колко и че не достигала пожеланъ-тъ цѣлъ съвършено, пакъ не показала че и тука стоимъ на практичнъ безосновность, и че не врѣме да потрѣсимъ теоретичнъ-тъ основность. Спорѣдъ туй, ний съетохме за нуждно да влеземъ по дълбоко въ разгледванъето на глаголи-тѣ.

13. На странъ 13 подъ брой 29, а така и на странъ 50 подъ брой 68 Г. Момчиловъ въ умованія-та си за глаголи-тѣ прилага при тѣхъ и дума-та *залогъ*. На тѣзи *залози*, азъ мисля, че не минъло врѣмето и истина не можемъ да имъ проумѣемъ значенъ-то, а още по малко потрѣбъ-тъ. Да ли не можеше да се каже: глаголи-тѣ сѣ *срѣдни*, *дѣйствителни* и *страдателни* и тѣй да се избѣгне средовечниа *залогъ*, който, употрѣбенъ, не само една ненуждна, при туй затрудителна споредность за ученици-тѣ.

14. На странъ 57 подъ брой 79 Г. Момчиловъ ни посочва въ глаголи-тѣ три забележителни нѣща: 1) *коренъ*, 2) *окончаніе*, 3) *свързка*. „Спорѣдъ туй забележаванъ“, придава Г. Момчиловъ, „глаголи-тѣ по разлика-та на окончанія-та си на настояще-то врѣме въ изъяснително (защо въ тѣзи дума з?) *наклоненіе*, дѣлятъ се на три *спреженія*.“ Но, хвала на Г. Момчиловъ, че не ся запрѣлъ тука. Той непресечно продължъ; а по разлика-та на *свързка-та* си подраздѣлятъ се на 10 *класи*, за които подробно ще се каже слѣдъ сѣкое *спреженіе*, кой *класъ* на кое *спреженіе* се отнася. Отъ странъ 68—85 Г. Момчиловъ излага тѣзи *класи*. Но

15. Въ самий-тъ почеткъ Г. Момчиловъ, колко и че *заванъ*лъ добръ, падналъ въ противословность. На странъ 63 подъ брой 83 той полага два примѣра: 1. *мыж*, 2. *орж*; на странъ 70 още два: 3. *бодж*, 4. *гъж* и по тѣзи четири примѣра ни унѣтва да спрѣгаме сички-тѣ глаголи, изложени отъ странъ 63—75 въ 7 *класи*. И тукъ не несполука-та. Какъ би иначе по този законъ—групиранъ въ *класи* по *свързка-та*—могълъ да посочи, чи глаголи-тѣ *игранъ* и *умѣж*, *пишж* и *кълж*, *берж* и *мрж* (стр. 69 и 70) иджтъ въ поедини *групове*? — Тѣзи глаголи, както видиме, иматъ

*) До тукъ отъ тази брошурка читателни-тѣ ще намѣрятъ обнародвано въ „Македонид“ брой 24. 1868.